

DÉLMAGYARORSZÁG

80. évfolyam, 274. szám
1990. október 28., vasárnap

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

Havi előfizetési díj: 101 + 20 forint
Ára: 5,30 forint

A blokádnak második napja

Várj, míg sötét lesz!

Délután 6 óra. A Gábriel Taxi központjában másodnapja óriási a nyüzsgés. A főnökkel szeretnék beszélni. *Veszprémi Károly* éppen a barikádoknak titulált gépkocsi-útortolások sorra járására, szemléljére készül, fel szeretné mérni az estére várható helyzetet. Affelől érdeklődök, mire jutottak egy órája a megyei rendőrkapitányságra összehívott egyeztető tárgyaláson. Invitál, tartsak vele, mert kevés az ideje, a kocsi majd elmondja. Vele tartok. Első úticélunk egy „polgári barikád”.

— Egyre több a spontán utlezárás, — mondja — a lakosság már péntek éjszaka melőlénk állt, először élelmet hoztak, leálltak megbeszélni a helyzetet, politizáltak, végül sokan maradtak reggelig, sőt fellelkesedve tovább.

— *Nem tartanak attól, hogy rövidesen elveszítik a helyzet fölötti uralmat, ellenőrzést?*

— Be kell vallanom, már több ponton úgy érzem, hosszú távon nehéz lesz a polgári lakosság megmozdulásaiért felelősséget vállalnunk.

— *Az egyeztető tárgyaláson miben állapodtak meg, kik voltak jelen?*

— A polgármesterrel, a rendőrséggel, a többi taxitársaság képviselőivel és a Murányi utcai barikádról érkezett nemzetiszín-karszalagos civilekkel ültünk egy asztalhoz. Abban sikerült megegyeznünk, hogy vasárnap háromszor egy órán át nyitjuk fel a kordont a felgyülemlt gépkocsik előtt.

Időközben megérkeztünk a zárás (újdonsült szakszó) helyszínére. A töltés szélén gyülekező árnykupacot táborítú világitja meg (gépkocsik, teherautók, férfiak, nők, gyerekek), bográcsban vacsorát főznek, készülnek az éjszakára. A taxis főnök embereit keresi, de már első ránézésre látható, itt a lakótelepek népe uralja a terepet. Igazi vezetőjük nincs, de eltökélték:

— Itt senki nem fog átjutni, mi nem nyitunk, nem csikicsukizunk, mert akkor nincs semmi értelme... Nem azért fagyoskodtunk itt egész éjszaka, hogy most a taxisok kinyissanak! — háborog alkalmi szóvivőjük, mikor a taxisok képviselője arra kéri, hangolják össze akcióikat.

Később a tömeg félmondatokban helyesbít, azért mindenkit átengednek, aki rászorul. A rendőrség menesztette rábeszélőként fiatal főhadnagy érkezik, és arra kéri a civil „őrséget”, a városból kijutni akaró kamionosokat, külföldieket engedjék ki; hogy dühükben ne tehessenek kárt a város területén s annak lakóiban. (Ennek veszélye, úgy tűnik, mindinkább fennáll.)

— Mi nem tudjuk Önöket megvédeni, — gyözködi a rendőrtiszt a nem és nem engedő kupaktanácsot — legalább holnap reggel 9-kor jöjjenek be választott képviselőik az egyeztető tárgyalásra!

— Jó, majd meglátjuk — válaszolják azok. Eközben két rendőr enni kér. — Miért adjak

Bekövetkezett amit titkon vártunk, de amit szívesen elkerültünk volna: tegnap megéltük a taxis blokádnak második napját. Az események főszereplői, a kormány tagjai és a szállítók képviselői maratoni tárgyalássorozatba kezdtek, s bár többször megcsillant a megegyezés reménye, sajnos lapzártáig nem kaptunk értesítést a végleges döntésről. Közben Göncz Árpád visszavonta pénteki javaslatát, így nem hívják össze az Országgyűlés rendkívüli ülészakát. Egyre-másra születtek viszont a nyílt levelek, állásfoglalások, nyilatkozatok, pro és kontra. Pártok, politikai és társadalmi szervezetek, önkormányzatok nyilvánították véleményét — döntő többségük egyetértését és szolidaritását fejezte ki a taxis demonstrációval kapcsolatban, de valamennyien óva intettek, nehogy ez az akció társadalmi földindulássá váljon. A helyzet valóban pattanásig feszült az esti órákra, s a fáradtság, a mind több atrocitás, a türelemvesztés egyre jobban megosztotta az ország népét. A külföldi visszhang is változatos: legtöbb, demokrácián edzett nyugati ország sajtója úgy ítéli meg, hogy demokratikus ország lakóinak vagy egyes csoportjainak joguk van a sztrájkhoz, utcai demonstrációhoz, de csak szabályozott keretek között, olyan módon, mely nem sérti mások emberi szabadságjogait.

Munkatársaink egész nap a várost járva szegedi körképet készítettek — reményeink szerint hiteleset. Lapunk első, második és hatodik oldalán olvashatják beszámolóinkat és az Önök reflexióit.

nekik, ők lesznek, akik először közénk csapnak! — tiltakozik a zsíroskenyeret osztó asszony.

— Dehogyan, átálltak hozzáunk, velünk vannak! — nyugtatják meg mások. Végül a rendőrök is ráharapnak a vékony

nyan kent kenyérszeletekre, s ahogy majszolják, semmi sem különbözteti meg őket környezetüktől, egyenruhájuk színe belevesz a zseblámpák pászta kilitástalan sötétbe.

Varga Iván

Állóháború a kapuk előtt

Hatalmas csend és béke költözött szombat délelőtt Szeged belvárosára. Az üres parkolók autókról álmodtak, az üzletekben éppen csak lézengett néhány bennszülőtt, a legtöbb gépkocsijukat is otthon hagyták. Hónapok óta először a kiskörúton is tiszta levegőt szívhattak a sétálók. Aki nem kényszerült arra, hogy a város érdekesebb részére menjen, azt gondolhatta, az idilli béke napja volt a tegnapi.

A benzinbarikádokon viszont erről semmit sem tudtak. A több mint 24 órája tartó tiltakozás tegnap már valóságos állóháborúvá meredezett országsherte. Szegeden sem csak a taxisok tiltakoztak, s már hírből sem csak a benzin volt az elégedetlenség tárgya. A hangulat is fel-felizzott a legtöbb városkapuban. Hajnalban mindenhová eljutott a hír, az éjjel egy török kamionos Algyónél atszakította a kordont, csak nagy nehezen lehetett megállítani.

— Itt minden csendes. Várunk, hallgatjuk a rádiót, mikor óhajt lemondani végre a kormány — fogadtak a József Attila sugárút végén.

— *És ha nem hátrálnak meg?*
— A mi autókban is tönkre ment a hátramenet. Álljuk a sarat.

Ki parancsol itt, uram?

A környékbeli panelházakból forró teával, zsíroskenyérrel és cigarettával látták el a szegediek a tiltakozókat. A hangulaton mégis érződött, a hosszú várakozás egyik oldalán sem tett jót senkinek. Reggel 9-kor szinte teljesen kihalt az északi körút. Ilyenkor csak az ül autóbá, akinek okvetlenül muszáj, vagy akinek az elmúlt napok eseményei végleg elvetették az esztét.

A budapesti út kapujában teherautók, személykocsik, s emberek élő kordonja állja el az utat. Minden mozdulatlan, csak az élelmiszert szállító autók előtt nyílik meg egy-egy pillanatra a kordon. Ha kisbaba is van a kocsiában és el tud vergődni a blokádig — átengedik.

— A csirkéimet kell megemetnem Dorozsmán, engedjenek át, különben ott pusztul a többszáz jószág — kéréli a kor-

don előtt állókat egy idősebb úr. Mivel választ sem kap a nagy forgatagban, a közelben álló rendőrhöz fordul, aki aligha tehet mást, szétjárja a karjait.

— *Most mondja meg, mit csinálnak! Hát ki parancsol ebben az országban?*

— Attól tartok, már senki. Nem minden próbálkozás zajlott ilyen békésen. Több helyen is megkísérelték az autósok áttörni a kordont.

— A balkániakkal van a legtöbb baj. A nyugatiak megértik miről van szó, türelemmel várnak. A keleti turisták viszont agresszívek — mondja egy kialszatlan, borostás úr. — Békeséget akarunk, megpróbáljuk közös erővel fenntartani a rendet. Van közöttünk szobafestő, jogász, tanár, segédmunkás.

A bajai úti elágazás már pénteken is a csendesebbek közé tartozott. Tegnap is kulturáltan és fegyvermeztelen álltak itt a sarat a főleg taxisokból álló tiltakozók.

— *Hallottad, a Marx téren bevették a kirakatokat?* — sügta oda valaki a biztos fülest. Nem is riporter, aki ennek a szövegnek be nem dől. Tíz perc múlva rájöttünk, alaposan felültettek.

Hleba — nyet!

A legkülönfélébb rémhírek terjednek el kora délelőtt a röskei úti blokádról, ahol állítólag nemzetközi bokszmeccset vívtak magyarok, lengyelek, jugoszlávok.

— Éjjel néhányan botokkal támadtak ránk, mert megélgelték a várakozást. De olyan külföldi is akadt, akit tegnap hazaengedtünk és ma megint itt van, csak a sor túoldalán. ki nem hagyná a napi ügyeletes cencselést.

(Folytatás a 2. oldalon.)

